

Svetlana Cârstean

sînt
altă

NEMIRA

Una e să vezi pescarii de la distanță
și alta e să te apropii de ei
și alta e să te alunge din preajma lor
și alta e să-nceapă ploaia
și alta e să vezi năvoadele pline de apă
și nu de pești.

Una e să vezi pescarii pe mal
și alta e să-i vezi îndepărtându-se
în bărcile lor.

Una e să îi strigi pe nume
și alta e să nu știi cum îi cheamă.

Una e să-i vezi dimineața
când cobori în port
și alta e să ieși noaptea cu ei pe mare.

Una e să vrei să le faci o poză
cu iphone-ul tău
și alta e să treci pe lângă ei ca și cum nu i-ai vedea
și alta e să-i saluți chiar dacă e ceață.

*

În fiecare dimineață
cobori muntele ca să ajungi la mare
În fiecare dimineață
pescarii sînt mereu alții
și niciodată nu știi dacă sînt rude-ntre ei.

nu sînt pregătită să mă despart de nimeni
am o noțiune inflexibilă despre apropiere
corpul meu stă înclinat în direcția din care vii tu

am așteptat dimineața ca să mă comport cum se comportă
oamenii dimineața
în primul rînd m-am uitat în oglindă
și n-am găsit nimic din cele cunoscute
nici dimineața n-am mai găsit-o
era întruna seară
seara de dinainte

Lasă-l să moară, mi-a zis
Lasă-l să moară
Iar cealaltă a zis
De pești nu mi-e milă când mor
Numai de animale
Și luni de zile ai privit cum se scurge viața din el
Ca apa încet dintr-o sticlă răsturnată imperfect
n-ai înțeles cum să lași să moară
cum să te uiți la asta
luni de zile fără să faci nici un gest
doar pentru că așa au spus

această umbră de dragoste
pentru care poți accepta să traversezi noaptea
această mare de umbre
prin care umbli desculță
cu părul neîmpletit
și rucsacul în spate

tu știi ce e frumusețea
dar asta nu e de ajuns
și nici nu garantează nimic
tu spui
e multă frumusețe aici
e multă frumusețe prin preajmă
nu întoarce privirea
nu privi în spate

m-am antrenat pentru clipa asta
convinsă că cei care știu ce e frumusețea
sînt în tribul învingătorilor necunoscuți
că cei care știu ce e frumusețea
nu se rănesc unii pe alții

prin toată casa asta goală caut
o fată
și nici măcar nu e o diferență prea mare
față de visul în care alăptam o fetiță
și-o strîngeam la piept
înfășurată-ntr-un șal uriaș roz
ca și cum mi-ar fi fost foarte necunoscută
ca și cum mila s-ar fi revărsat din mine odată cu laptele

nu m-au alăptat niciodată
n-am supt la sînul nimănui
mi-au citit doar povești apocrife
o obrăznicie toată viața mea

o obrăznicie și totuși
am fost o pradă ușoară

ușoară ca fulgul